

Ruby Coene

Abel en Lot gaan verhuizen

Met illustraties van Laury Tinnemans

moon

Inhoud

Een grote vrachtwagen en dikke tranen	7
Kale muren en een lege vloer	13
Slijmerige modder en nieuwe burens	19
Een speeltuinspeurtocht en een picknickprobleem	25
Een nieuwe klas en een kapotte broek	30
Een speciale verrassing en de weg is weg	36
Drie kleine kuikens en een moeilijke keuze	43
Glitterschoenen en kippenkakkie	49
Een gevecht met een beer en een afvalkanon	55
Een kleine schommel en een grote schommel	61
Rode stippen en pap in bad	68
Een rode bips en een lege bus	75
Een nieuwe tafel en terug in de tijd	82
Twee keer frietjes en duizend keer ja	89
Zeventien sterren en een vol hoofd	96
Een probleem op mama's werk en lama-pizza met extra kaas	101
Het grote schoolfeest en een heleboel water	109
Een plat springkussen en een onverwachte held	116

Een grote vrachtwagen en dikke tranen

‘Nee! Ik wil niet.’ Abel staat met zijn armen over elkaar en zijn rug tegen de muur in zijn slaapkamer. De kamer is helemaal leeg. Zijn speelgoed, zijn kleren én de stickerkaart van zijn zwemles zitten allemaal al in dozen. Het enige wat er nog is, is zijn Nijntje-behang op de muren. Maar dat maakt niet uit, want dat vindt Abel kinderachtig.

‘Maar Abel...’ Mama’s stem is lief maar tegelijkertijd ook moe. ‘... het wordt daar superleuk. Je krijgt een nieuwe kamer met dino’s en een hoogslaper met een glijbaan.’ Ze klinkt precies hetzelfde als wanneer ze wil dat Lot haar worteltjes opeet.

Maar dit is anders. Wortels zijn goed voor je en verhuizen is dat niet. Abel wil helemaal niet weg uit dit huis. Dit is zijn huis! Dit is de buurt waar hij iedereen kent. Luca en Rayan wonen in de straat en hier mag hij zelf naar het veldje om te spelen.

Hij wil niet weg. Niet uit zijn huis, niet uit zijn straat en niet van zijn school.

Op de gang hoort hij Lot zingen. ‘Ik krijg een eenhoornkamer, ik krijg een eenhoornkamer.’

Lot snapt er geen bal van.

‘Kom nou mee naar beneden, liefje. De verhuishwagen is er al. Misschien mag je wel in de cabine kijken. En papa komt zo om te helpen, dan kunnen jullie samen de laatste dozen tillen.’

‘Ik ben boos op papa. En ook op jou.’ Abel klemt zijn armen strakker over elkaar heen. ‘Als papa niet ergens anders was gaan wonen, dan hoefden wij ook niet ergens anders te gaan wonen.’

Mama aait Abel over zijn hoofd. ‘Daar mag je best boos over zijn, maar we hebben toch uitgelegd dat het beter is zo? Papa en mama zijn niet meer verliefd op elkaar. Nu we niet meer in hetzelfde huis wonen, is het makkelijker om weer vrienden te zijn. En door te verhuizen gaan we ook weer dichterbij papa wonen. Dan hoeven we niet steeds zo ver te rijden.’

Abel weet wel dat mama gelijk heeft, maar hij heeft geen zin om te luisteren. Verhuizen blijft stom.

Dan gaat de deurbel.

‘Papa!’ Abel vergeet dat hij eigenlijk boos is, springt op en rent de trap af om de deur open te doen.

‘Pappie!’ Lot rent vlak achter hem aan naar beneden.

Maar Abel is sneller en is als eerste bij de deur.

‘Zijn jullie klaar voor het grote avontuur?’ Papa tilt Abel en Lot tegelijk op en draait een rondje.

‘We gaan niet op avontuur, papa.’ Lot schudt haar hoofd. ‘We gaan verhuizen.’

‘Echt waar, joh?’ Papa kijkt haar met pretogen aan. ‘Ik dacht dat jullie op wereldreis gingen. Zwemmen met dolfijnen, racen door de Sahara, vechten met gorilla’s.’ Papa zet Abel en Lot op de grond neer en slaat brullend met zijn vuisten op zijn borst. ‘Oeh, ah. Oeh, oeh, ah.’ Papa krabt zichzelf onder zijn oksels en maakt gekke geluiden. Lachend rennen ze met zijn drieën door de gang.

Precies op dat moment komt mama de trap af lopen. ‘Dag, Tim.’

Abel ziet dat papa’s wangen een beetje rood worden en dat hij snel stopt met zijn gorillaspel.

‘Het schiet al aardig op.’ Papa wijst naar de woonkamer, waar nu alleen nog maar dozen staan.

‘Nog een halfuur, denk ik, en dan kunnen we vertrekken.’

‘Ik zal de laatste dozen naar buiten tillen.’ Papa knikt naar mama en loopt dan naar de stapel dozen. Kreunend tilt hij er een op. ‘Wat zit hierin? Hij weegt een ton.’

‘Voorleesboeken.’ Mama glimlacht. ‘Daar kun je er nooit genoeg van hebben. Zorg maar dat hij een beetje vooraan staat, anders hebben we vanavond niks te lezen.’

Papa tilt de doos naar buiten en Abel loopt achter hem aan.

De verhuismannen staan naast de verhuishwagen, terwijl het bankstel op een grote plaat naar boven wordt getild.

‘Mag ik in de cabine kijken? Ik wil graag het stuur zien.’ Abel kijkt vragend naar de mannen.

‘Ja, hoor, kleine man. Wil jij later ook vrachtwagenchauffeur worden?’

Abel schudt zijn hoofd. ‘Nee. Ik word later politie of ninja of dino-opgraver of dokter. Ik weet het nog niet zeker.’

De meneer lacht. ‘Dat zijn mooie plannen. Kom, dan til ik je omhoog. Wil jij ook, mevrouw?’ vraagt de meneer aan Lot.

‘Ik ben geen mevrouw, ik ben Lot,’ zegt Lot terwijl ze haar armen al omhoogsteekt zodat de meneer haar op kan tillen. ‘En ik word later dierendokter en zeemeermin.’

Abel en Lot kijken hun ogen uit in de cabine. Overal zitten knopjes en hendeltjes. Om de beurt mogen ze achter het stuur zitten en Abel doet net alsof hij over de weg rijdt. Hij zwaait naar mama, die heel klein lijkt vanwaar hij zit.

Na een tijdje roept papa dat alle dozen in de vrachtwagen staan en dat het tijd is om te gaan.

Papa tilt Abel uit de verhuishwagen. ‘Kom, dan gaan we afscheid nemen van het huis.’

Met zijn vieren lopen ze naar binnen. De woonkamer is helemaal leeg, net als de rest van het huis.

‘Doei huis!’ roept Lot en ze huppelt door de kamer terwijl ze kushandjes op de muur plakt.

Maar Abel voelt zich helemaal niet blij. Dikke tranen rollen over zijn wangen en dan rent hij boos naar boven.

Hij wil zich op zijn bed laten vallen, maar er is geen bed meer. Huilend gaat hij in een hoekje op de grond zitten.

‘Abel?’ Mama komt de kamer binnen en loopt naar Abel toe.

‘Ik wil niet weg. Ik wil het gewoon niet,’ zegt Abel huilend.

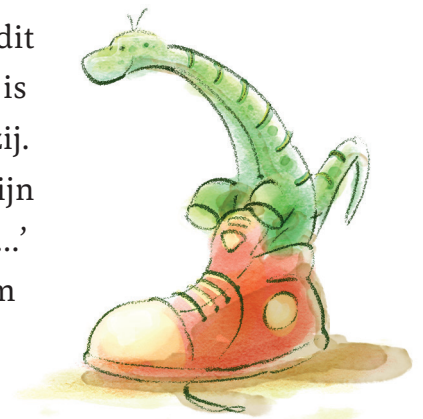
‘Ach, mannetje toch.’ Mama pakt hem stevig vast en geeft hem een dikke knuffel. ‘Afscheid nemen is moeilijk, maar als iets weggaat, komt er soms iets veel beters voor in de plaats. Weet je nog dat we je speentjes hebben meegegeven aan de Pieten?’

Abel knikt. Dat weet hij nog wel. Hij had zijn speentjes in zijn schoen gestopt, samen met een mooie tekening voor de baby-Pieten. De volgende ochtend waren zijn speentjes weg en zat er een dino in die geluid kon maken.

‘De dino was veel mooier dan de speentjes.’ Abel glimlacht een beetje door zijn tranen heen.

‘Precies! En dat is nu ook weer zo. De dino paste beter bij jou toen je te groot werd voor de speentjes en het nieuwe huis past beter bij ons drietjes dan dit huis. Soms veranderen dingen, maar dat is maar goed ook.’ Mama prikt Abel in zijn zij. ‘Anders zou je voor altijd een baby’tje zijn geweest en dan had ik dit niet kunnen doen...’

Abel schatert het uit wanneer mama hem blijft prikken en kietelen.

Misschien heeft mama wel gelijk. Misschien is verhuizen ook wel leuk.

Wanneer mama al is opgestaan om naar de verhuizers te gaan, staat Abel even helemaal alleen in zijn oude slaapkamer.

‘Dag, Nijntjes. Dag, slaapkamer.’

En dan trekt Abel de deur achter zich dicht. Hij heeft opeens heel veel zin in de nieuwe avonturen die hij gaat beleven in zijn dinokamer.

Kale muren en een lege vloer

‘Hoe heet de burgemeester van Wezel?’

EZEL, EZEL, ezel. Abel en Lot grinniken om de gekke echo die hun stem maakt in de lege woonkamer. Alle meubels staan nog in de gang en in de keuken.

Het is zaterdagochtend. Gisteravond hebben Abel, Lot en mama met zijn drieën op een matras op de grond in mama’s kamer geslapen. Mama zei dat het een slaapfeestje was voor de eerste nacht in het nieuwe huis. Maar Abel weet heus wel dat mama gewoon moe was en geen zin meer had om hun bedden in elkaar te zetten.

‘De croissantjes- en aardbeienpicknick is klaar.’ Mama komt met twee dienbladen uit de keuken lopen. De aardbeien zitten nog in het kartonnen bakje van de winkel en de croissantjes liggen los. ‘Ik heb de doos met borden nog niet gevonden.’ Mama haalt haar schouders op. ‘Maar zo lukt het vast ook wel.’